

MANTANA 6

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 6

Červen 2008

ÚVODNÍK

Krásný život

Stoupám tiše a bez odpočinku. Už je to dlouho, co jsem s tím začal. Líbí se mi na tom snad všechno, to vypětí, strach, radost, naplněná touha... . Následuju stopy kamaráda přede mnou, těžce našlapuju ve sněžném svahu. Najednou stopa končí, jen chvíli zaváhám. Mám jít sám? Rychle si odpovídám, zkus to woe. Co můžeš ztratit? Pokračuju dál, ale všechno je jinak. Jsem sám, toužím sám. Jsem jistější, svobodnější. Nějak víc mi chybí mí blízcí, kteří rozumí mé pouti. Cítím vítr v zádech a pohledy velikánů, kteří mi nedají metr zadarmo. Jdu, jdu dokud nepadnu. Mám to krásný život. Citace Míry Šmída : Neznám hezčí pocit než být ve stěně sám jen se svým maličkým strachem.

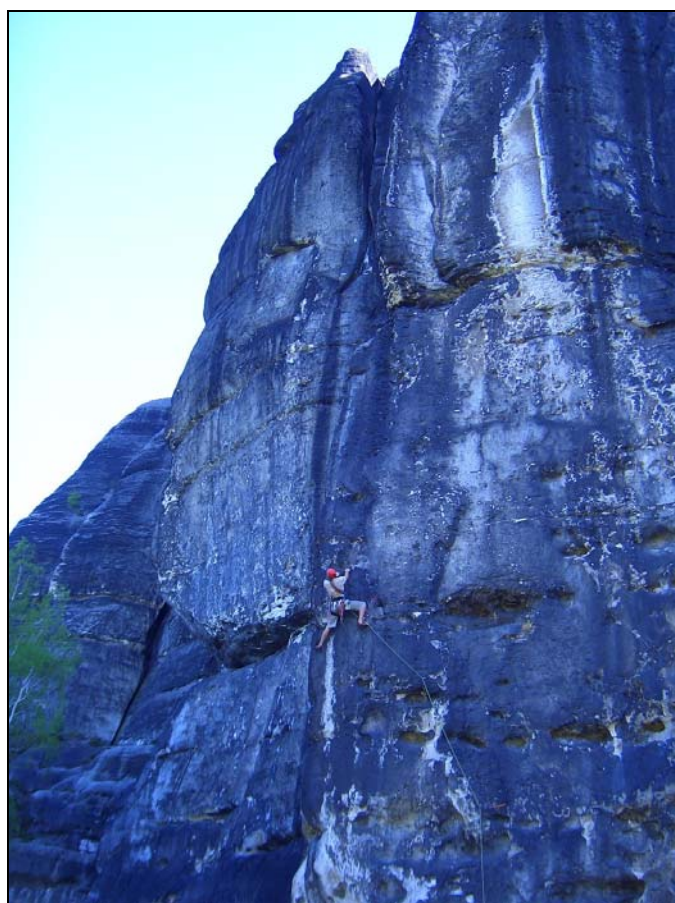
Blahouš Smrtihlav

Pět dní v Sasku

7.-11.5.

Pavel Bohuněk

7.5. Hned po práci vyrážím se Štěpánem a jeho ženou do Saska. Je krásně a těšíme se, že si dneska vylezeme alespoň jednu cestu. Kvůli nehodě stojíme asi hodinu v koloně u Bíliny a tak jsme v Sasku asi až v půl šestý. Stejně nám to nedá a vydáváme se na Lilienstein. Jeho 70-ti metrová stěna je vidět už z dálky. Štěpán mi doporučuje Südwestwand za VIIIb. Je to krásná cesta, která vede středem stěny. Lezení si opravdu užívám a oceňuji Štěpánovo sedmdesátku, díky které můžu cestu vylézt v kuse až nahoru.

Na parkovišti u Rathenu se setkáváme se zbytkem výpravy. Jířa s Maruškou se tentokrát rozhodli prověřit nejmladší členy oddílu, kteří taky chtějí okusit místní písek.

8.5. Vstáváme brzy. Dneska máme v plánu vylézt údolku na Höllenhunda. Po rychlé snídani pospícháme pod stěnu. Už jsem pod stěnou jednou stál, ale i teď mě překvapuje její velikost a strmost. Štěpán mi ukazuje kudy vede cesta. Na 80-ti metrech jsou pouze dva kruhy. První asi ve dvaceti a druhý v padesáti metrech. V cestě je neuvěřitelné množství hodin. Ovšem pamatuju na slova mého kamaráda, který mi radil, abych všechny neprovazoval, jinak mi brzo dojde síla. A tak plynule stoupám stěnou a kochám se krásnou expozicí. Standuju u druhého kruhu a dobírám Štěpána, který tuto cestu leze už po několikáté a pořád se stejnou radostí. Odlez od kroužku je trochu jemnější a pak už jen traverzem a spárou na vrchol. Je to už lehčí lezení, ale zato krásně exponované. Konečně jsem si splnil svůj sen a stojím na vrcholu Höllenhunda. Po celou dobu výstupu nás z protějšího svahu trpělivě natáčela kameramanka Alena.

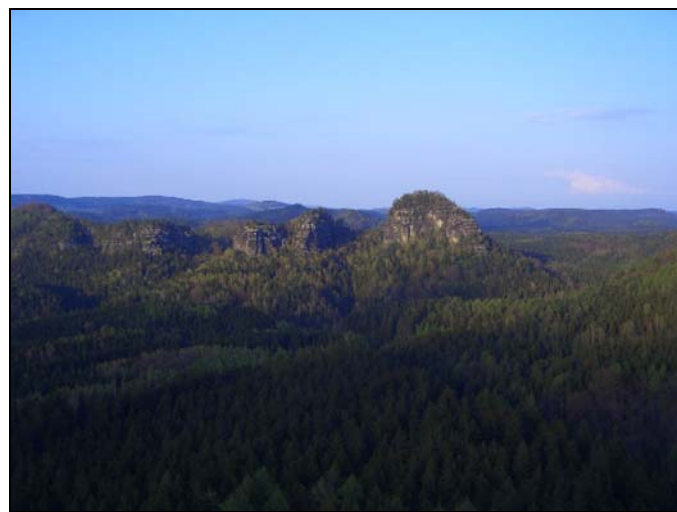
Naproti Hundovi se nachází věž Paaber Nadel, na kterou jsem si vylezl krásnou cestu Achterbahn za IXa z dílny pana Arnolda. Lezeme ještě na Lug ins Land nějakou neznámou cestu. Je to ale opět hezké a dlouhé lezení. Potom pobíháme pod stěnami a Štěpán mi ukazuje jednu perlu za druhou. Jednu z nich lezeme a to už pro dnešek opravdu stačí.

Večer už netrávíme u ohniště, protože ho místní ochranáři stačili přes den zbourat. Spíme v bivaku, kde ještě před spaním hrajeme nějaké hry.

9.5. Jdeme do oblasti kolem místní dominanty Talwächtru. Po včerejším úspěšném dnu jsme si dnes chtěli se Štěpánem dát odpočinkový den. To se nám ale nějak nedaří a zase lezem celý den jak utržení

ze řetězu. Opět jsme spokojeni, jak nám to jde, ale to nemělo trvat dlouho. Poslední cesta nám udělala čáru přes rozpočet. Lezeme levou údolní hranu na Talwächtra. Vypadá impozantně a očekáváme pěkné lezení. Ovšem zdání klame. První půlka cesty se skládá z tenkých krachliček, které hrozí, že se se mnou každou chvíli ulomí. Jištění je na nic a tak nezbyvá než zatnout zuby a opatrně dolézt ke kruhu. Štěpána dobírám ke třetímu kruhu na hraně. Od něj potom traverzuji k dalšímu kroužku, který je asi 5 metrů vlevo. Těsně pod ním mi zůstal v ruce chyt, takže jsem hodil pěknou tlamu hlavou napřed. Obkroužil jsem hranu, odrazil jsem se od údolní stěny a vrátil se zpátky. Všechno se událo tak rychle, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, co se vlastně stalo. Naštěstí jsem vyvázl jen s odřenou rukou. Na druhý pokus se mi daří cvaknout kruh a dolézt na vrchol.

Máme toho dost a tak se jdeme courat do Rathenu na nábřeží, kde se opalujeme, dáváme si pivo a zmrzlinu a pozorujeme lodě plující po Labi.

10.5. Brzy ráno se přesouváme na Falkenstein. Máme v plánu vylézt západní hranu. Je to úžasná linie. Únava z předchozích dní je hodně znát a navíc včerejší pád mi na morálu moc nepřidal a tak po šedesáti metrech boje s převislou spárou cestu úspěšně zapytluju.

Na spravení chuti lezem vyhlášený rajbuňk Reginawand, který před námi lezou i Jířa s Maruškou.

Se zpožděním, opět kvůli dopravní nehodě, přijíždí Hanka. Moc jí nepotěší, když jí oznamuji, že jsem tak unavený, že už asi nic nevylezu a většinu dne trávím opalováním a flákáním se kolem skály.

Odpoledne ještě sbírám poslední síly a s Hankou lezu Severozápadní hranu. Lezeme na pohodu a nikam nespícháme. Cesta má tři délky. Prostě pohoda – legrace, opalovačka na štandech.

Večer Jířa s mládeží odjíždí do Malého Zchandu a mi se přesouváme na parkoviště uprostřed polí, kde trávíme noc.

11.5. Poslední den padá volba na Affensteiny. Jdeme asi hodinu lesem, abychom zjistili, že jsme v jiném údolí, než jsme původně plánovali. Nakonec se nám po dobrodružném pátrání daří najít věž Domerker, na kterou lezeme cestu Südwand. To je ale jediné, co dnes lezeme. Chtěl bych ještě něco vylézt, ale po čtyřech dnech toho mám opravdu dost a tak se balíme a mastíme domů.

Děkuji všem zúčastněným za super atmosféru a hlavně Štěpánovi za to, že vybíral jen ty nejhezčí cesty.

Berg heil! Pája

HOROKROUŽEK

Perštejnské skály z pohledu mladých z Horokroužku !

26.5.08

Bohouš Dvořák

Poprvé již 8.března, a pak každou středu v průběhu tohoto jara testují členové Horokroužku cesty v Perštejně i sebe a své schopnosti. Pravda, někdy nás nepustilo počasí, ale pozítří to již bude devátá středa na skalách. A budeme mít přelesený celý Perštejn, okrajovky, hlavní masív i věž. Samozřejmě, každý podle svých schopností a možností. Ale ti schopnější přelezli vše až do 6.stupně obtížnosti včetně. Fotky z toho nemám, lítám kolem kluků jako hadr a připravuji cesty, vysvětluji, kontroluji vše, hlavně bezpečnost, jistím, foťák je v batohu. Ale výsledek potěší, kluci se lepší (včetně Nikolý, která v Kadani jediná zastupuje dívky), mají zájem – všichni už mají za sebou teorii ze základní metodiky včetně odchycené PNEU v těl. i v Perštejně (někdo i od kruhu). To „jádro“ jede s námi opět do Dolomit na dlouhé a pořádné cesty v horách, tak ať nám přeje počasí.

Za HK Bohouš

V neděli 25. května nás konečně počasí aj. pustilo na písek. I vyjeli jsme do Tisé, v Bürschlických stěnách vždy začínám. Je tam klid, masivy mohou začátečníci i sebehnout. Někteří teprve zde zjistí, že flákat slaňovací techniku a montovat se do slaňovací osmy a sebejistícho prusíku v tělocvičně půl hodiny, se nevyplácí. Tady pak musí sbíhat a ne slaňovat a na věž už je vůbec nepustím. To ale nebyl případ kluků, kteří tentokrát byli se mnou. Bez reptání dodržovali mnou požadovaných bezpečnostních 5P a chovali se zodpovědně a spolehlivě. S takovým kamarádem se dá přežít i ve skalách a horách a nerozbít si hubu. Drobné „legrácky“ s Pepou opominu a zapomenu, ale Pepo, udělej krok vpřed.

Na písku se leze zdola a jistí shora, tak se dobře osvědčily brzdy zn. Reverso a Black Diamond, jištění je tutové a kluci už s nimi nemají problém, umí. Sice říkám, že na písku nikdy nenechám kluky lézt na prvním konci lana, ale tady jsem Honzovi dovolil bonbónek a on si vyvedl dvě lehce a dobře odjistitelné šestky. Jištění na písku je někdy ošemetné a do „vražď“ bych neposlal ani sebe v době, kdy mi to ještě lezlo. Lezci z okolí by ani nepostřehli, že tam jsou začátečníci poprvé na písku, kdyby se kluci nelišili s „prsáky“ a přilbami a prusíky při slaňování, a naváděcími kecy z mé strany. My se totiž pustili do lezení na Květnovém

masivu a první dvě pětky vyběhli jak máslo. To já jsem si za nimi zafuněl.

Televizní hra – hrana za šest nestačila. Tak zprava sedma „Chodník bez zábradlí“, to už dejchali, ale čistě. Tak rovně za 7b Pytlák Kódl. Lukáš po odsednutí do kruhu dolezl čistě, Honza se vydal nesprávným směrem, ale po ulétnutí už také čistě. Tak jsem je převedl na Žofii a Věž Bürschlických stěn. „Dešťovku“ za šest si Honza vyvedl (a dobře odjistil smyčkou), tak znovu a všichni rovně, lehká hvězdičková sedma „Červená ještěrka“. Šíkmou spáru za 6 na Žofii si Honza opět vyvedl a vyjistil, do Jižní hrany za 7 jsem ho již nepustil, vím proč.

Všichni tři v nástupním převisu vyzkoušeli lano, ale nakonec vylezli. „Bezsná cesta“ byla krásnou tečkou za krásným a slunečným dnem ve skalách. Píší si všichni tři do deníku 11 prvních přelezů na písku. Příště další.

Za HK Bohouš

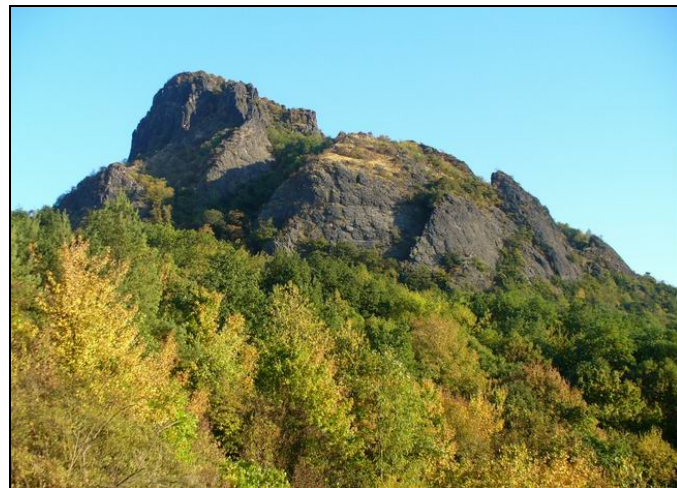

Byl krásný den, s Pavlem jsme se nacházeli na Bořeni. Nebylo třeba pospíchat, více jsme nakecali, než vylezli. Vypotili jsme v tom horku pouze tři cesty a i při nich jsme si maximálně užili. Kolem 20.00 h jsme zaveleli na ústup z Jižního prostoru a zde nás na rozcestí zastavila skupinka vzrušených lidí. Stačilo pár vteřin a pochopili jsme, že se stal průser. Už to začíná být pravidlem, když se nacházím na Bořeni.

Zmatečně nám sdělili, že jsou členy skupiny vysokoškolských studentů z Českých Budějovic, kteří sem přijeli strávit víkend. Učitelka s několika studenty se vydala ve večerních hodinách po zelené značce na vrchol a až po hodné chvíli, co na vrchol došli a opět zpět, tak zjistili, že jim chybí jeden student. Tento student jménem Míra se dokázal s ostatními spojit pomocí telefonu a sdělil jim, že se od skupinky někde v blízkosti vrcholu odpojil, ztratil se a posléze spadl, nevěděl jak daleko, odkud ani kde se nacházel. Nebyl schopen popsat kde je a údajně se nemohl hýbat. Ztratil brýle a stál na plošince, kde se nachází strom a on se ho drží. Docela překérka, na to, že je Bořeň v tuto roční dobu velice zarostlá.

Na nic jsme nečekali a okamžitě se vydali „letce“ hledat. Skupinka lidí působila absolutně bezradně. V takovou chvíli je třeba, aby někdo převzal velení. Vzhledem k tomu, že Pavel Bohuňek tuto oblast zná dobře, tak se chopil organizace a musím říct, že mu z tohoto hlediska nemám co vytknout. Věděl co má dělat, zachoval klid, byl rozhodný. Vzali jsme si kontakt jak na poškozeného, tak na jeho kamarády. Vzhledem k tomu, že jsme byli celé odpoledne v Jižním prostoru, usoudili jsme, že Míra spadl někde do Západního nebo Severního prostoru. Také jsme se domnívali, že nemohl spadnout příliš hluboko od vrcholu, když je schopen celkem normálně komunikovat po telefonu. Ve zkratce, pročešali jsme s Pavlem od zelené značky vrchní část Západního prostoru a krátký úsek Severního prostoru. Nakonec se Pavel Mírovi dovolal a dověděl se, že vidí na paneláky Bíliny. Nakonec jsme doběhli na vrchol, chvíli po nás hasiči a záchranka. Zraněný tvrdil, že slyší, jak křičíme z vrcholu a my už chvílemi zaregistrovali jeho pískání. Bylo však opravdu těžké určit, odkud zvuk vychází. Hasiči měli pouze jediného lezeckého specialistu, který chtěl využít služeb dvou přítomných horolezců a slanit ke zraněnému, no jo, ale kam?! Já jsem se na ten nápad zrovna netvářil, když pomínu, že se začínalo stmívat, já měl na sobě jen sandále a

triko, tak mi to přišlo jako hledat jehlu v kupce sena. Pobíhali jsme na vrcholu a snažili se zachytit opět nějaký zvuk nebo ho zahlédnout. Po chvíli se hasiči rozhodli, že zavolají vrtulník s termovizí. Najednou jsme dostali

informaci, že už Míru někdo zahlédl a leze k němu. Vůbec nás neudivilo, že se Míra nacházel někde nad chatou, ale byli jsme opravdu překvapeni, že od chaty jen pár minut, přitom Míra dle informací odlétl někde v blízkosti vrcholu.

Nějaký chlápek dolezl ke zraněnému a snažil se navigovat Pavla po telefonu, kde se spolu se zraněným nachází. Pavel se rychle vydal dolů spolu se skupinkou záchránářů, další záchránáři čekali pod kopcem. Já jsem s menší částí záchránářů šel již pomaleji, aby se tam nakonec neztratili ještě oni. Po chvíli jsem se doslechl přes vysílačku, že horolezec dolézá ke zraněnému. Pája našel chudáka Míru jen ve slipech (kalhoty mu očesal pád), jak ho drží pohodový kuchař z chalupy, který k němu musel vylézt asi 15 metrů trojkovým terénem. Ještě se k nim na malou plošinku přidal hasič, který navigoval helikoptéru. Helikoptéra vyvalila záchránáře, který sjel po lanku ke zraněnému a následně ho vytáhl. Pavel celou dobu litoval, že se také neproletěl. Jak mu řekl přítomný hasič „možná příště“.

Pak už následovaly tradiční záležitosti, jako vysvětlování co se stalo Policii, spolužákům atd. Dokonce přijela i tele Nova, ale my jsme úspěšně zmizeli.

Na závěr pár otázek :

1) Počítali jsme, odkud asi „chlápec“ spadl a muselo to být něco přes 100 metrů. Nad místem, kde stál, se nachází dle Pavla cca 60 metrová strmá skála a zraněný se trefil na malou plošinku tak pro čtyři stojící lidi. Jak to sakra přežil?

2) Když už to přežil, tak samozřejmě nemůžeme vyloučit vnitřní krvácení. Ale na první pohled měl pouze pochroumaná žebra a rozřízlou ruku. Opět, jak je toto možné?

3) S Pavlem jsme neváhali a hned se vydali hledat zraněného. Když vše skončilo, tak jsme přišli do hospody a zde se nacházela celá třída dospělých studentů i s profesorem, kteří pravděpodobně po celou dobu našeho pátrání seděli u pívka a navíc měli puštěnou hudbu na celou Bořeň. Zraněného slyšeli volat až poté, co napadlo číšnici hudbu vypnout (Míru zaslechli asi po 2 ½ hodinách volání). Když už ho nehledali, což je vzhledem k jejich neschopnosti v takovém terénu asi nejrozumnější, tak proč sakra alespoň nezavřeli rypáky a neposlouchali od turistické cesty hned, jestli odněkud zraněný křičí?

4) Když jsem doběhl na vrchol, tak se zde nacházela skupinka dospělých lidí, kteří se mě

s údivem zeptali, proč hledám Míru, když nepatřím k němu do skupiny a jsem pouze kolemjdoucí. Jak se mě na toto můžou zeptat?

5) Nakonec jsem se mezi řečí dověděl, že měl zraněný Míra před pádem požit alkohol a to i před pedagogy. Samozřejmě, je dospělý, ale proč se v takovém stavu vydává někam, kde to vůbec nezná?!

Do akce byly zataženy dva hasičské sbory, záchranka, Městská a státní Policie, helikoptéra s posádkou a my, dobrovolníci. Ovšem, každý z nás bude potřebovat jednu pomoc v krizové chvíli jeho života, ale cítím obrovskou hořkost a bezmoc, když si představím, že člověk „musí“ pomáhat nezodpovědnému idiotovi, který nemá vůbec ponětí, jak se v takovém prostředí pohybovat. Dost moralizování, přeju všem naopak jen ty šťastné chvíle ve skalách.

Blahouš Smrtihlav

Oddílová schůze v Perštejně

2.6.2008

Jířa Šťastný

Na konci března nám na klubový E-mail přišla nabídka z redakce časopisu Montana, že je jim náš klub sympatický a že by nám rádi dali nějaká reklamní trička. Požádali jsme je tedy o deset kusů s tím, že je na valné hromadě předáme největším škodičům. Trička ale přišla až později a tak jejich předání proběhlo až na červnové schůzi v Perštejně. Všichni z nich měli takovou radost, že si je hned oblékli a neváhali v nich zapózovat fotografovi. Že se schůze vydařila, můžete sami posoudit na přiložených fotografiích. Ještě jednou touto cestou děkujeme Montaně a firmě Rock Horn, jejichž loga jsou na tričkách vytištěna a které budeme touto cestou rádi propagovat.

Jířa

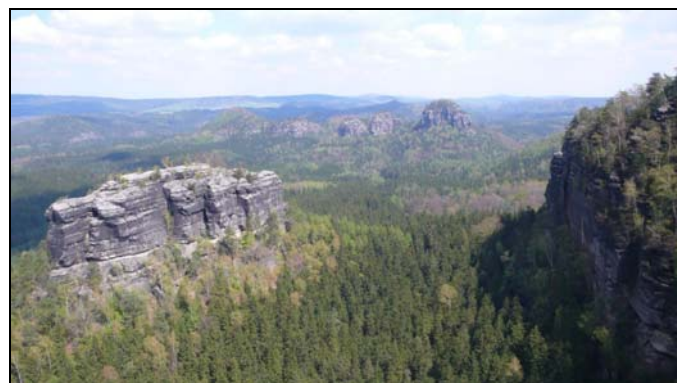

Když je slušné počasí, tak vyrážíme takřka každý víkend lézt na písek do Saska. Většinou parkujeme na horním parkovišti v Rathenu, kde je klid (mimo dobu, kdy se hraje divadlo) a když je nás víc, tak to máme blízko do bivaku. Vloni ale správa národního parku toto parkoviště přestavěla a instalovala zde parkovací automat. Naše oblíbená parkovací místa pod stromy jsou už nepoužitelná, ale zase na oplátku zde vybudovali pěkné ohniště s lavicemi. Kdo nechce platit, tak zatím může parkovat u vodárny, ale je asi otázkou času, kdy i toto zatrhnou. Když letos na prvního máje zrušili nově vybudované ohniště, došla nám trpělivost a rozhodli jsme se vyrazit prozkoumat i jiné oblasti, kterých je v Sasku nespočet.

V sobotu ráno vyrážíme v sestavě: Štěpán Havelka, Pavel Bohuněk, Jarda Ďurkovský a já prozkoumat pro nás novou oblast Kleiner Zschand. Auto necháváme na parkovišti v údolí Křinice, balíme si do batohů věci na lezení, na spaní a jídlo a pití na dva dny a s pěknými krysami na zádech vyrážíme chladným údolím vstříc slunečným vrcholům. Asi po půlhodině chůze do kopce, už příjemně

zahřátí, přicházíme pod Winterstein, který nám Štěpán vybral jako lezecký cíl. V bivaku necháváme nepotřebné věci a vyrážíme lézt, protože krásně svítí sluníčko. Jarda s Pavlem zůstávají zde, já se Štěpánem jdeme na nedaleký Wartburg, kde jsou kratší a lehčí cesty, ideální na rozlezení. Večer společně vystupujeme po poměrně úzkých schodech na vrchol Wintersteinu. Zde pozorujeme spolu s dalšími lidmi nádherný západ slunce. Po chvíli se ale ochlazuje a tak rozbalujeme spaní, zalézáme do spacáků a sledujeme, jak vychází hvězdy.

Ráno nás budí slunce, které na nás svítí pro změnu od východu. Chvíli se ještě vyhříváme ve spacákách, ale potom už vylézáme ven, děláme snídani a po sbalení věcí vyrážíme lézt. Dopoledne lezeme všichni nádherné dlouhé cesty v jižní stěně Wintersteinu, odpoledne přecházíme na sousední Pechofenstein, kde si dáváme ještě pár kratších cest. Pak už je načase vše opět

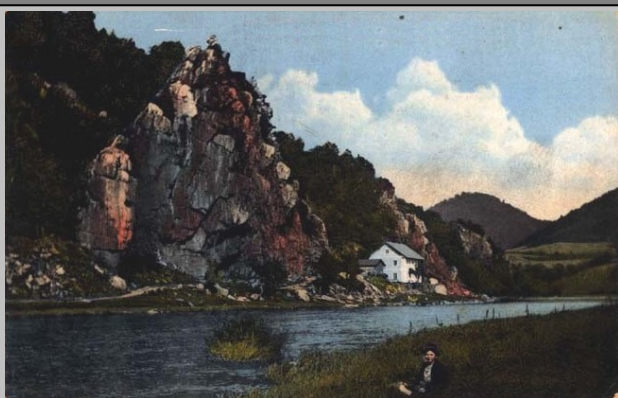
zabalit do batohů a vyrazit na zpáteční cestu k autu a domů. Jak je vidět, tak krásného lezení je v Sasku spousta, tak proč jezdit pořád na stejné místo?

Ahoj zase někdy příště a někde jinde v Sasku.

Jířa

Hádej, hádej kvakoši,

kde se nachází tento skalní útvar zachycený na historické fotografii.

Přijždím busem na hraniční přechod Lysá Poľana (970m), který odděluje Polsko a Slovensko. Nikdo tu není, přecházím na slovenskou stranu a po klidné silnici docházím asi po 2km do Tatranské Javoriny. Modrou značku, která mě nasměruje na Kopské sedlo, nacházím hned po příchodu do vsi. Tatranská Javorina (1000m) je taková pěkná horská vesnička, kam ještě nedorazil civilizační boom. Domy jsou jen skromně zdobené a lidé mi kývají na pozdrav. Nezdržuji se a pokračuju mezi domy dál. Asfaltová cesta se mění v kamenitou a posléze prašnou. Jsem už delší čas v lese, naslouchám zpěvu rozdivočelého potoka, který mě doprovází značnou část mého putování jako věrný přítel a hraju si s myšlenkou na mou Ewičku, kterou jsem ráno opustil. Už jsem drahnou chvíli nikoho neviděl a přecházím dlouhé pásy sněhu, které mi trochu komplikují postup s 23kg závažím, co mám na zádech. Procházím kolem horského domu, kde voní pálené dřevo a dosahuju brány do Tatranského národního parku. Jdu dále lesem a opět je zde hlas mého věrného divokého přítele. Pokračuju pěkným krpálem, po levé straně skály, po pravé potok. A na cestě černé lejno, pravděpodobně od medvěda. Takové jsem potkal ještě dvakrát. V poučkách se říká, že má člověk dělat dostatečný hluk, aby se medvěd nelek. Tak snad to bude fungovat. Když narazím na pramen, tak se hltavě napiju čisté vody. A jsem konečně z

lesa venku. Vidím nádherné údolí Zadných Měďodol pokryté loukou jen chvílemi přerušenu lesem. Na levém horizontu se nachází několik velkých skalních masivů a v nich bezpečně rozeznávám několik vstupů do jeskyní. Zde dominuje hora Havran. A v dále pár krásných zasněžených velikánů, včetně Kolového štítu. Cesta je jasná, nikdo nikde, jen já. Neuvěřitelný pocit svobody, který přijímám s pokorou. Únava už je na mě trochu znát, ale nezpomaluju. Konečně docházím na Kopské sedlo (1750,2m). Ukazatel úplně nesouhlasí s mapou, ale já se vydávám přes zasněženou plochu směrem k Bielemu plesu. Jsem na nejvyšším místě mého dnešního putování. Je tu nádherně. Kolem mě se nachází jen zasněžení tišší svědci, jejichž výhled je občas zastřen mlhou. Sestup na jednom splazu je strmější, ale mě nemůže zastavit. Dosahuju Bieleho plesa, jehož čistá voda zve k vykoupaní. Já však odolávám. Ukazatel oznamuje již jen půl hodiny k dosažení Chaty pri Zelenom plese (Brnčála, 1551m). Krkolomou "červenou" cestou po čtyřech hodinách ukončuju mé osamělé putování. V chatě se nachází pouze personál, který mi účtuje za ubytování 360,- SK a dvě mladé ženy s dětmi, se kterými putují po Tatrách. Mají můj obdiv. Pojím zaslouženou polévku a na lehkou vystoupám suťoviskem k nástupu pod Malý Kežmarský štít. Slunce pomalu zapadá a nabízí mi neopakovatelnou atmosféru. Opatrně sestupuju, užívám si každý krok, každé nadechnutí. Propadám euforii, naprostému souznění s přírodou. Objednávám si pivo a zchlazuju své emoce. Jdu spát, ale neustále se probouzím. To asi to pohodlí teplé postele.

Druhý den se dávám do řeči s maminami, které otevřeně litují, že jdu na druhou stranu. Asi by se také cítili bezpečněji s chlapem. Meteorologové předpověděli dopoledne pohodu a odpoledne dešť

a bouřky. Tak sestupuji po žluté směrem do Tatranské Lomnice, ale asi po hodině a půl příjemné cesty v lese mi to nedá a na ukazateli odbočuju na Skalnaté pleso (1751m). Opět mě čeká strmé stoupání a neuvěřitelný relax. Konečně vycházím z lesa, dosahuju Sedla pod Malou Svišťovkou (1521,5m) a výhled na Lomničák a Kežmarák mi vyráží dech. Také ve svahu vidím jasnou linii pozvolného výstupu až k chatě. Tento úsek mi dává pořádně zabrat a já se opět napájím z potůčku protékajících podle cesty.

U hvězdárny je "masňácké stanoviště". Všude jen křik nadšených lidí, které vytrvale vyhazuje lanovka. Přijímám to jak to je a snažím se co nejrychleji pokračovat v cestě. Na Skalnaté chatě si dávám tradiční Zelňačku, Laco není moc vřelý. Ale i tak mi opravdu chutná. Pak se jen snažím o poměrně rychlý sestup, který zpomaluju až u Zámkovské chaty. Chladím nohy v potoce a pozoruju lidi. U Rainerovy chaty stojí dalekohled, který směřuje na Lomnický štít a mě tento výhled ohromuje. Strmý vrchol se topí v mracích a já závidím lidem, kteří stojí právě nahoře. Slibuju si,

že se na něj jednou vydám a s tou myšlenkou si hraju celou cestu až do Prahy. Pak už mě čeká jen sestup do Starého Smokovce, halušky a v těle se mi rozlévá neuvěřitelný pocit, který jsem při putování v Tatrách s druhou osobou ještě nezažil.

Blahouš Smrtihlav

Horoklubácké svatby

Bohouš a Jana, teď již manželé Dvořákoví, se vzali dne 2. května v Kadani za přítomnosti dětí a svědků.

V sobotu 14. června 2008 se vzali Dáda s Atomem. Obřad proběhl v Tiských stěnách a následná hostina novomanželů Stránských v hospodě v Libouchci.

Redakce gratuluje a přeje hodně štěstí do společného života.

Před námi jsou čtyři dny volna a tak ve čtvrtek ráno vyrážíme do Frankenjury ve složení já, Luciferka s neteří Lenkou a David. Cestou koukám do průvodce a snažím se vybrat jednu oblast, kterou budeme dneska obléhat. Rozhoduji se pro Stadelhofener Wände. V Gößweinsteinu odbočujeme doleva a za vesnicí Stadelhofen necháváme auto. Ke skalám je to asi deset minut. Nemůžu se dočkat, až okusím zdejší vápenec. Nebyl jsem tu asi dva roky a tak jsem zvědav, jak si na tenhle matroš zvyknu. Objevujeme první skálu uprostřed malebných lesů a políček. Na rozlezení si dáváme nějakou šestku, která ale určitě nepatří k místním perlám.

Pomalou si ruce začínají zvykat. Horší je to s nohama. Jsem zvyklý z písku lézt na tření, ale tady to moc nefunguje. Ovšem za chvíli se pěkně rozlézáme a lezeme jednu cestu za druhou. Po vyčerpání možností této stěny se přesouváme hlouběji do lesa, kde se nachází další skalka. Jsou tu krásné cesty a tak neodoláváme a většinu z nich přelézáme. Po asi desáté cestě máme dost. Lezení je tu hodně silové a taky se začíná ozývat pravá ruka. Asi jsem to trochu přehnal. Nemám zájem o zánět šlach a tak ostatním oznamuji, že končím. To všichni vítají. Stejně už je večer.

Jedeme do známého altánu u Gößweinsteinu, kde máme mít sraz s Jardou Ďurkovským. Po

příjezdu na parkoviště s nadšením zjišťujeme, že tu nikdo není a tak možná budeme v altánu sami, s čímž jsme vůbec nepočítali. Po bližším ohledání zjišťujeme, že tu není ani altán. Zůstala po něm jen vysekaná díra v lese. Asi ho nechali zbourat ochránáři. Přesouváme se tedy k Doosu, kde je taky známý altánek u řeky. Soukromí tu sice moc není, protože je to u silnice, ale pro naše účely je to dostačující. Přidávají se k nám Jarda s Prckem. Večer trávíme grilováním a plánováním na zítřek.

Ráno je krásně. Jdeme lézt na Aalkorber Wände. Je to menší masív otočený na jih, takže chvílemi je tu docela horko. Tento sektor je zřejmě hodně oblíben, o čemž nás přesvědčují davy lezců, kteří sem stále proudí. Za chvíli je obsazena každá cesta na stěně a z lezení se stává boj o kus volné skály. Moc nás tento styl neoslovil, takže po třech cestách a dvou čtyřmetrových pádech na zem končíme.

Zbytek dne trávíme již nelezecky a podnikáme turistický výlet na místní hrad, který je ale zavřený a tak ho jen obcházíme a kocháme se krajinou. Odpoledne naštěstí začíná pršet a tak nejsme zas tak naštvaní, že nelezeme. Na večer se přesouváme do jiného a mnohem lepšího altánu. Cestou jsem ale nedával pozor, takže vůbec nevím, kde se nachází. U altánu hoří oheň a tak jen nataháme dřevo a už si jen užíváme pohody u táboráku, kterou nám naruší až banda opilých mladých Němců. Po chvíli jim ale dochází, že chceme být sami a tak se přesouvají o sto metrů dál.

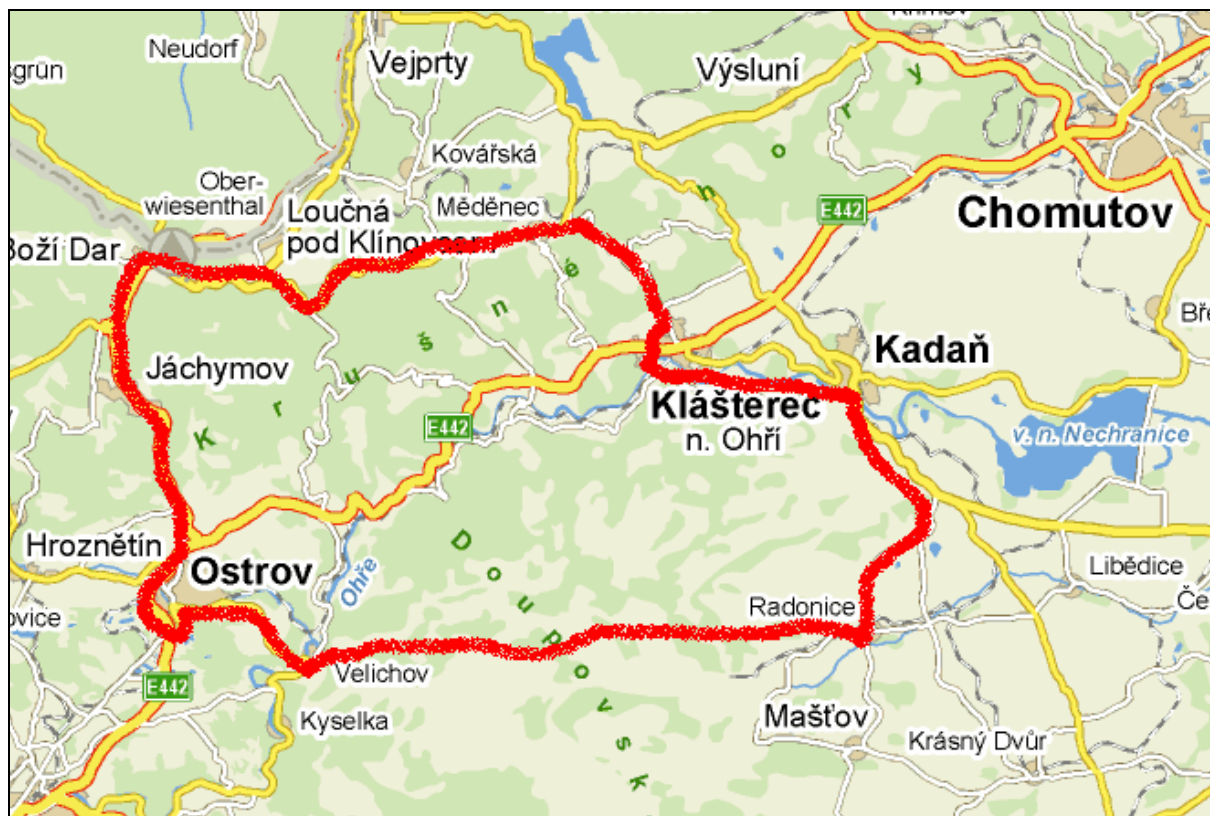
V sobotu lezeme na Marientallerwände.

Daří se nám zde vylézt několik hezkých cest. Lezců zase stále přibývá, a když už je to neúnosné, odcházíme jinam. Vybírám nějakou skálu u silnice. Vede na ní Alter weg. Začíná spárou, která se postupně rozšiřuje, až přechází v rozporový komín. Tuhle cestu si opravdu užívám. Je to klasika, na kterou v Juře jen tak nenarazíte. Je odpoledne a já mám ještě chuť lézt. Vyhlédl jsem si nějakou skálu zapadlou v lese. Asi půl hodiny se prodíráme křovím, až nacházíme „vysněnou skálu“. Po jejím prozkoumání konstatuji, že jsme rovnou mohli jet do Orasína. Ještě se snažíme najít jinou skálu, která má být o kousek dál. To se nám ale nedaří a tak to balíme.

Rozhodujeme se, že domů vyrazíme už dnes. Myslím, že toho bylo dost a potřebujeme si dát delší voraz a načerpat síly, protože další prodloužený víkend se blíží. Cestou se zastavujeme v oblíbeném motorestu na jídlo a doma jsme kolem desáté večer.

Kvůli zranění jsme vylezli asi jen 20 cest obtížnosti 5 až 8, ale i tak považuji tento výlet za vydařený a všem spolulezcům děkuji.

Pája

Reaguji na článek „Klášterec – zelená brána do Čech“, uveřejněný v Kláštereckých novinách č. 11/2008 z 5.6. 2008. V tomto článku autor pojednává o návštěvě ministra životního prostředí a předsedy strany zelených M. Bursíka s vedením města Klášterce nad Ohří. Ústředním tématem této návštěvy je plánované vyhlášení CHKO Střední poohří, které se táhne již 10 let. V závěru článku vyjadřuje starosta Klášterce nad Ohří optimistickou prognózu, že se tento záměr podaří zrealizovat již v průběhu roku 2009. Stačí jen detail – domluvit se se starosty dotčených obcí a také s armádou České republiky jejíž území bude plánovanou CHKO dotčeno.

Nevím jak vy, ale já tak „rozjásanej“ jako pan starosta rozhodně nejsem. Jako aktivní vyznačák outdoorových aktivit totiž vnímám restriktivní opatření ochránců přírody velmi citlivě a beru to jako útok na osobní svobodu. Nechci tady spekulovat o tom, kdo s pohlavárů si tímto krokem přihřeje jakou polívčičku, a proto se níže zaměřuji pouze na „přínosy“, které po vyhlášení CHKO za dané legislativy vyplynou pro nás „obyčejný lid“.

Cílová skupina	Restrikce	Poznámka
Horolezci	Zákaz lezení na skalách v Perštejně, Kotvině, Skály u Měděnce, Skály u Malého Hrzína, Himlštejn, Skály u Stráže nad Ohří, Skály u Horní Halže, Žralok, Mravenčák.	Po vyhlášení CHKO bude muset ČHS žádat pro tyto lokality výjimku ze zákona.
Paragladisté, rogalisté	Zákaz provozování ramp na Černém vrchu a v Perštejně.	Rampy se nacházejí mimo vyznačené cesty, jejich udržování je zásah do porostů a terénu. Další provozování se souhlasem orgánů ochrany přírody.
Vodáci	Zákaz táboření podél Ohře, omezení splouvání při nízkém stavu vody.	Táboření jen na místech povolených orgánem ochrany přírody.

Cyklisté	Zákaz jízdy mimo vyznačené cesty, zákaz pořádat cyklistické soutěže mimo vyznačené cesty.	Soutěže v terénu lze uskutečnit jen na místech schválených orgánem ochrany přírody.
Trampové, turisté	Zákaz pohybu mimo vyznačené cesty, zákaz táboření a bivakování.	Existující sruby a trampské osady jsou nelegalizovatelné.
Houbaři a sběrači lesních plodů	Zákaz pohybu mimo vyznačené cesty, zákaz sběru hub a lesních plodů.	Záleží na bližších podmínkách ochrany přírody pro jednotlivé zóny, které jsou zakotveny ve zřizovací listině CHKO.
Běžkaři	Zákaz pohybu mimo vyznačené cesty.	Záleží na bližších podmínkách ochrany přírody pro jednotlivé zóny, které jsou zakotveny ve zřizovací listině CHKO.
Motocyklisté a čtyřkolkáři	Zákaz vjezdu mimo silnice a místní komunikace.	Orgán ochrany přírody může vyhradit území pro tyto činnosti.

Další lahůdky jež přináší vyhlášení CHKO a které již přímo nesouvisí s outdoorem jsou:

Cílová skupina	Restrikce	Poznámka
Chataři, chalupáři	Omezení stavební činnosti	Orgán ochrany přírody se vyjadřuje ke stavebnímu povolení – diktuje charakter provedení stavby tak, aby nebyl narušen krajinný ráz (typ střešní krytiny, okna, způsob oplocení, atd.)
Zahradkáři, majitelé pozemků	Omezení při kácení stromů	Orgán ochrany přírody povoluje kácení stromů na základě žádosti s doložením dokladu o vlastnictví pozemku.
Stavebníci obecně	Zákaz výstavy v 1. zóně CHKO.	Neprůstředné
Stát	Zákaz výstavby silnic a dálnic	Že by snaha o zablokování dálnice Cheb – Vary – Liberec?
Myslivci	Zákaz intenzivního chovu zvěře (obory, farmy) v 1. a 2. CHKO.	V Oslovicích je Dančí obora, v Zásadě je Kozí farma.
Zemědělci	Zákaz hnojení kejdou, silážní šťávou na území 1. zóny CHKO.	

Tímto suchým výčtem „bonusů“ jsem chtěl poukázat na to, že vyhlášení CHKO se týká všech, kteří na daném území aktivně vegetují, že by se měli zamyslet nad tím, co jim tento krok našich zastupitelů přinese a co jim vezme. Já sám za sebe jsem proti vyhlášení CHKO. Území, o něž se jedná, je krásné samo o sobě a vzkvétá i bez ochranné ruky ministerských úředníků. Nikdo mi nenamluví, že se jim jedná o ochranu přírody, a zvláště ne po té, co naše Krušné hory nechali zhyzdit desítkami větrných elektráren. Neodbytně nabývám dojmu, že se vrací předlistopadový režim, kdy na všechno bylo třeba „bumáčky“ s kulatým razítkem a kdy nad každým našim krokem bděl státní úředník. A to se mi pochopitelně nelíbí. Bohužel jedině, co s tím můžu udělat je to, že v příštích volbách zvolím toho, kdo ve svém programu stojí proti vyhlášení CHKO, což také udělám. A vy ostatní, kdo nechcete mít se „zelenáčema“ pakárnu, učíňte také tak!

LdS

Kdo chce vědět více, necht' klikne na:

http://www.klnoviny.cz/cisla/2008/pdf/klnoviny_11_2008.pdf

<http://www.ochranaprirody.cz/index.php?cmd=page&id=53>